

Seraphina Nova Glass

THRILLER

Někdo čeká. Někdo se dívá...

NĚKDO POSLOUCHÁ

**NĚKDO
POSLOUCHÁ**

SOMEONE'S LISTENING

© 2020 by Seraphina Nova Glass

This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Zdeněk Gazur, 2022

Cover © Zhivko P. Petrov, 2022

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-1860-3 (pdf)

Seraphina Nova Glass

NĚKDO POSLOUCHÁ

VENDETA

*Věnováno Marku Glassovi.
Navždy.*

PROLOG

KDYŽ SE PROBUDÍM, VŠUDE KOLEM mě je ticho a tma; cítím, jak ve vzduchu poletuje lehký zledovatělý sníh. Nemůžu otevřít oči. Nevím sice, kde jsem, ale je tu takový klid, až mi z toho zvoní v uších. Konečky prstů se snažím zachytit země, ale nahmatám pod sebou jen led a šterk. Vzduch je ostrý; ačkoliv se snažím křičet, nemůžu. Jak dlouho už tady jsem? Upadám do bezvědomí a zase se probírám. Pak slyším praskání ledu pod botami záchranářů, kteří kolem mě pobíhají. Už vím, kde jsem. Ležím uprostřed okresní silnice číslo 6. Stala se nehoda. Vidím blikající červené světlo zářící do nekonečné temnoty. Záchranáři mi říkají, ať se nehýbám.

„Kde je můj manžel?“ zaskuhrám. Říkají mi, ať nemluvíím. „Liam!“ pokusím se zakřičet, ale jméno sotva vyslovím; rty mám strnulé, skoro zmrzlé, takže místo výkřiku se ozve jen chraplavý šepot. Co se stalo?

Myslím na ten večírek a na to, jak nerada v noci řídím. A taky jak jsem se hlídala, abych toho nevybila moc. Dala jsem si jednu nebo dvě skleničky, držela jsem se na uzdě. Liam toho vypil o dost víc. Normálně se takhle neopíjel a já věděla, že to byl jeho způsob, jak

mi to všechno oplatit. Byl na mě našťvaný. Našťvaný na to, do jaké pozice jsem ho postavila, i když mi to nikdy natvrdo neřekl. Chtěla jsem ho nějak potěšit, protože mě mrzelo, že za celou tuhle strašnou situaci jsem mohla já.

Znovu se probudím až v nemocničním pokoji, napojená na různé hadičky a přístroje. Injekční jehlu mám zabodnutou do pohmožděné, fialové žíly na hřbetu rozbolavělé ruky. V tlumeném světle usrkávám džus z malého plastového kelímku. Tiché pípání elektrokardiografu mě znovu ukolébává ke spánku, ale já vzdoruju. Chci odpovědi. Musím vypadat, že jsem při smyslech. Do kapačky se pomalu uvolňuje další dávka analgetik; chvilková euforie mě přinutí si úlevně oddechnout. Hlavně nesmím zavřít oči. Slyším, že dorazili policisté a za dveřmi pokoje s kýmisi hovoří. Však oni mi řeknou, co se stalo.

Když se zeptám sestřičky, která mě familiárně oslovuje „zlatíčko“, okamžitě změni téma. Vzápětí do pokoje vstoupí policisté. Sestřička se na ně podívá úkosem a řekne jim, že mají jen pár minut. Prý potřebuju odpočívat.

„Dobrý den, madam,“ pozdraví mě tiše muž, který se představí jako detektiv John Sterling. Neuvědomím si, že mám roztráštěnou stehenní kost, a tak se rychle pohnu a vzápětí zasténám. U dveří postává Sterlingova kolegyně: vysoká, přísně vyhlížející žena se světlými vlasy staženými do pevného drdolu. Mám prý štěstí, že jsem vůbec naživu. Kdyby teplota klesla pod nulu, tak bych těch pár hodin, než u mě zastavil kdosi s autem a přivolal záchranku, prostě nepřežila. Ptám se, kde je Liam, ale policistka jen pohlédne na Sterlinga. Něco tady nehraje.

„Proč mi nikdo neřekne, co se mu stalo?“ prosím je. Všimám si, že detektiv Sterling váhá s odpovědí.

„Podle sestřičky si myslíte, že byl váš manžel během nehody v autě s vámi,“ říká mi.

Slyším v jeho hlase určitou povýšenost. Jako bych byla dítě.

„Tak ona vám řekla, že si to ‚myslím‘? To přece není... To je prostě fakt. Vraceli jsme se z večírku. Z autogramiády. Všichni vám potvrdí, že byl se mnou. No tak, prosím. Je zraněný?“

Poprvé se podívám na své vlastní tělo a vidím, jak zubaté stehy drží pohromadě pohmožděnou kůži na pravé paži. Vypadají skoro nepatřičně, jako by je někdo nakreslil a vydával je za součást halloweenského kostýmu. Zavřu oči a svádím boj s nevolností. Snažím se v duchu rekapitulovat předešlé události a pochopit, co se stalo.

Liam toho v autě moc nenamluvil. Věděla jsem, že mi věří navzdory všem obviněním. Věděla jsem, že mi důvěřuje, ale ta semínka pochybností, jež se mu usadila v hlavě, jsem možná podcenila. Když jsme nastoupili do auta, snažila jsem se odlehčit náladu vtipem o předražených tuzemských přivech; Liam se jen tak slabě uchechtl a opřel si hlavu o okénko spolujezdce.

Detektiv na mě pohlédne a ve tváři má účastný výraz, za nímž se nejspíš skrývá lítost. „Vzpomínáte si, kolik jste toho včera vypila?“ ptá se mě vyčítavým tónem.

„Cože? Vy si myslíte, že jsem...? Ne. Řídila jsem, protože Liam... Ne! Kde je?“ ptám se, ale nepoznávám vlastní hlas. Zní vyčerpaně, syrově.

„Nevzpomínáte si, že byste si třeba vzala něco na uvolnění? Něco, co by mohlo mít vliv na řízení?“

„Ne,“ odseknu a málem se zase rozpláču.

„Takže jste si žádný benzodiazepin nevzala? Někdy včera?“

„Ne, já... prosím vás,“ říkám a snažím se potlačit slzy.

Detektiv se na mě významně podívá a pak si cosi zapíše do toho svého pitomého bloku. Nevím, co říct. Liam musí být mrtvý a oni si asi myslí, že jsem ještě příliš slabá na to, abych tu informaci dokázala zpracovat. Proč by se mě jinak takhle vyptávali?

„Paní,“ říká detektiv, zatímco stojí u mé postele. Zmírní svůj tón. Je to tady. Teď mi řekne něco, z čeho se už nikdy nevzpamatuju. „Když na místo nehody dorazili záchranáři, byla jste v autě sama,“ říká, sleduje moji reakci a čeká na nějakou lež, kterou by proti mně mohl později použít. Jeho povýšený výraz mě začíná rozčilovat.

„Cože?“

V žilách se mi vaří krev. Musí mě mít za blázna. Ten jeho tichý projev nemá nic společného se soucitným tónem, jímž se člověku sděluje, že mu zemřel někdo blízký. Je to pečlivě volený prostředek komunikace s nestabilními lidmi. Myslí si, že jsem fetiška nebo alkoholička. Možná se domnívají, že mi kvůli té nehodě vypadly z paměti všechny detaily, ale já prostě vím, že tam Liam byl. Přísahám bohu. Zakřičel, a pak přišel náraz. Bylo to ohlušující a já viděla, jak se po mně natabuje s tváří zkrivenou hrůzou. Snažil se mě chránit. Byl tam se mnou. Seděl vedle mě, a když se jen pár metrů před námi objevily reflektory toho obrovského pick-upu, vykřikl moje jméno. Příliš pozdě.

1

TEĎ

JAKMILE HODINY NA SPORÁKU OHLÁSÍ poledne, naliju si sklenku rulandského. Vždycky se snažím počkat nejméně do dvanácti, abych měla pocit, že aspoň nad něčím ještě mám kontrolu. Utáhnu si pásek u županu a usadím se venku na verandě. Obloha je tmavá, oblázkově šedá, vzduch svěží. Na příjezdové cestě naproti přes ulici zastaví auto. Ginny DaLuca si asi něco zapoměla doma. Když otevře dveře od auta, z reproduktorů se line jazz. Zaběhne do domu a pak zase rychle ven; v ruce přitom svírá to, pro co se dovnitř vracela. Všímám si, že jí na dveřích domu visí tradiční podzimní věnec. Zářící sice sotva začalo, ale ona si nemůže pomoci. Její hosty, mezi něž já už nepatřím, pokaždé vítá tentýž bronzově-oranžový věnec z pokroucených větviček a listů s nevkusným strašákem uprostřed. Už mě ani nenapadne jí zamávat na pozdrav, jak jsem to dělávala kdysi. Stejně by předstírala, že mě nevidí, nebo by se jen nuceně usmála a pokývla. Dřív jsem se potají (ovšem velmi potají!) celá tetelila radostí, když se koncem srpna v obchodech hned vedle školních potřeb objevily vánoční ozdoby, ale teď už jsem

na ně vyloženě alergická. Čas bych nejráději zpomalila. Nebo rovnou vrátila.

Na konci příjezdové cesty leží v kaluži po včerejším dešti nedělní noviny. Kolikrát jsem si říkala, že předplatné změním z papírového na digitální? Takové plýtvání. Liam si ale novinami rád listoval. Měl rád, když mu na prstech ulpívaly zbytky tiskářské barvy, měl rád tu vůni. V neděli nechtěl koukat do počítače. „A právě proto máme velkou verandu,“ poznamenal, když mi sliboval, že bude papír třídit. Usrkávám ze skleničky a lituju, že jsem si nenalila trochu červeného – do tohoto počasí by se hodilo víc. A přitom přemýšlím, kolikery noviny by se na konci té příjezdové cesty asi musely nahromadit, než by se někdo ze sousedů přišel podívat, jestli náhodou nejsem mrtvá.

Znovu se ozve tiché bubnování deště. Pattersonovi už vzdali veškeré snahy o hrabání listů z javoru cukrového, jenž letos začal opadávat dřív než obvykle. Smějí se svému nápadu strávit tuhle ponurou neděli na dvorku. Al Patterson poraženě pokrčí rameny a obejmě svou ženu, která si rukama zakrývá hlavu a spěchá zase zpátky dovnitř. Tak bych si přála, aby mě Liam pohladil po zádech. Kdyby tu teď byl, určitě by si neodpustil poznámku, jak nelogické je začít hrabat listy ještě předtím, než všechno opadá ze stromu. Vždycky se do toho pouštěl během těch pár dní mezi koncem podzimu a prvním sněhem. To byl jeho čas; skoro jako by přicházející déšť cítil v kostech.

Sebrala jsem noviny z příjezdové cesty, aby neskončily v kanálu. Jsou nasáklé dešťovou vodou, ale stejně je vezmu dovnitř a rozložím je na kuchyňský stůl. Jsem ráda, že v nich nevidím svoji fotku; možná už uplynulo dost času a novináři teď spekulováním a obviňováním ničí život nějakému jinému chudákovi. Na ploše počítače mi vyskočí okénko s chatem. Píše mi Ellie. Sice

to se mnou myslí dobře, ale její sesterská péče, kterou mi dokazuje každodenní komunikací, mě už začíná trochu vyčerpávat. Jeden a tentýž rozhovor nemůžete s nikým vést donekonečna. Je jí líto mé ztráty. A já vím, že to myslí vážně. Chce vědět, jestli pravidelně jím. Říká mi, ať hodně pracuju.

Moje sestra má sice dobré úmysly, ale dneska tuhle únavnou konverzaci zvládnou přežít jen za pomoci koktejlů s vodkou. Nevšímám si chatu, v němž se mě ptá, jaké tu máme počasí, a snažím se trochu pracovat.

Ačkoliv jsem si vzala služební volno, stále komunikuju s několika pacienty, kteří skutečnost, že nejsem v ordinaci, nevzali příliš dobře. Paula Dayová trpí rakovinou prsu ve čtvrtém stadiu. Bez ohledu na své vlastní potíže bych náš každotýdenní videochat nikdy nezrušila. Eddie Tolson má panickou poruchu. Když jsem mu vysvětlila, že tu teď nějakou dobu nebudu, jeho záchvaty nabraly na intenzitě, a tak si s ním aspoň občas povídám. V rámci soukromé praxe jsem si ponechala každého pacienta, který proti mé nepřítomnosti ostřeji zaprotestoval. Většina z nich však mou situaci pochopila a pod příslibem mého brzkého návratu se spokojila se zastupujícím lékařem. Odepisují na pár e-mailů, ale je těžké na Liama nemyslet. Nedokážu se soustředit na cokoli jiného.

Na ploše otevíru složku s výmluvným názvem „Liam“. Uložila jsem si každý jeho e-mail i fotku. Dokonce i obyčejné papírky se vzkazy, které mi nechával různě po domě a jež jsem si s láskou fotila, protože mi to prostě přišlo roztomilé. Za ty roky jsem si je všechny nahrála do počítače. „Promiň, že jsem ti vypil všechno mandlové mléko. Večer ti zase nějaké koupím,“ stálo na lístečku, který mi nechal uvnitř ledničky. „Sraz u Luigiho v 7?“ napsal zase na jiný, který mi přilepil na auto. Já vím, je hloupé schovávat

si takové světské pozůstatky, ale tohle všechno bylo naše. Ani když ještě byl na tomto světě, nechtěla jsem zapomenout na různé drobnosti; třeba na vlnku u písmene *L* v jeho podpisu nebo na naše soukromé vtípky. A to nemluvím o všelijakých slovních hříčkách a přihloupkých hláškách, které jsme si převlastnili z nějakého staříčkého komediálního skeče, upravili si je k obrazu svému a pak je mezi sebou používali. Milovala jsem každou z nich. Všechny ty fotky a vzkazy byly jedinečné; byl to náš život. Dokonce i naše špičkování a hádky po esemeskách, ani ty jsem z telefonu nikdy nesmazala. Teď mě jejich malichernost naplňuje hanbou.

Dívám se na jeho poslední fotky – naše fotky. Živil se jako restaurační kritik a odborník na víno, což znamenalo, že lví podíl našich fotografií pocházel z restaurací. V jedné například teatrálně pózujeme a přitom se společně dělíme o skotské vejce, jindy sedíme na molu kdesi na mysu Cape Cod a pochutnáváme si na humrovi. V jednom krátkém videu zase Liam vysvětluje, proč se omáčka romesco hodí téměř na cokoliv. Kliknu na soubor, abych si video přehrála, ačkoliv jsem ho viděla už milionkrát. Natočila jsem ho mobilem v jednom italském podniku v New Yorku. Už si nepamatuju jeho název, ale doteď si jasně vybavuju planoucí svíčky a píseň od Deana Martina hrající v pozadí.

Abychom dorazili včas, jeli jsme taxíkem přímo z letiště, takže jsme se nestihli převléct do něčeho formálnějšího. V letadle jsme si předtím dali pár skleniček bourbonu Maker's Mark se sodovkou na oslavu mého televizního spotu. Liam nepil často, a už vůbec ne před recenzováním restaurace. Asi proto mám tohle video tak ráda. Pouhých dvaatřicet vteřin, během nichž Liam poněkud opile káže o užitkové povaze omáčky romesco. Ani mu tehdy nevadilo, že jí měl i trochu na obličej.

Po tváři mi začnou kanout slzy, a tak raději složku s videem zavřu, přeždu z vína na vodku a pak si v televizi pustím pořad o bydlení, abych nemusela poslouchat to všudypřítomné ticho. Po zhlédnutí několika zázračných a bezproblémových rekonstrukcí domů si obléknu vlněný kabát a pustím se do své každodenní práce. V kanceláři si vytisknu další stovku plakátů a vyrazím ven. Dívám se na Liamovu tvář na jednom z potištěných listů. Je to fotka, již jsme pořídili loni v tratorii Saporì. Vyřízla jsem z ní svůj obličej i telecí scaloppine, které jsme si tu noc dávali. Myslím, že na tomhle snímku je Liam vidět nejlépe.

Dnes plakáty rozvěším jen po obchodech a výlohách restaurací, jinde by je poničil déšť.

— 2 —

TEHDY

JEDNOHO SYCHRAVÉHO ÚNOROVÉHO VEČERA JSEM dorazila domů a našla Liama v kuchyni jen v ponožkách a teplácích; stůl pokrývaly krabice s jídlem, které vypadaly jako krásně zabalené dárky. Byly v nich pokrmy a dezerty z jedné francouzské restaurace, o níž Liam týden předtím napsal nadšenou recenzi.

„Ochutnej tohle,“ řekl a podal mi skleničku.

Napila jsem se a zase mu ji vrátila. Zatvářil se překvapeně.

„Netvrď mi, že ti to nechutná.“

„Je to na mě moc sladké. Fúj,“ opáčila jsem a odmítla se napít znovu.

„To je portské tawny. Čtyřicet let staré.“

„Chutná jako žluklý ovocný koláč.“

Liam se usmál a přelil si obsah skleničky do své. „Aspoň zbude víc pro mě. Takže tohle na autogramiádě asi mít nechceš, co?“ zeptal se.

„Jsi roztomilý,“ odpověděla jsem a usmála se na něj.

„Myslíš?“

„Jo, protože ty tu autogramiádu pomalu bereš jako svatbu. A co dalšího, budeme ochutnávat koláčky?“ poznamenala jsem a dloubla do krabic na stole.

„Ne. Ale máme tu ještě pot de crème. Říkal jsem si, že bys ho určitě chtěla aspoň ochutnat. Majitel Le Bouchon se může doslova přetrhnout, aby se párty konala u něj, tak jsem si řekl, že toho využiju.“

„Pot de crème úplně zadarmo. Jak bych mohla odmítnout?“ Sklenku od portského jsem položila na linku, objala Liama a nakonec jej políbila. „Díky, že mě podporuješ.“

Liam mi polibek opětoval. Promnula jsem si ruce a zvědavě ho pozorovala. „Jakou jsi vzal příchuť?“

„Moccacino,“ otevřel jednu z krabic a popadl dvě vidličky.

Byla jsem tak vděčná, že se mu líbí moje nová kniha a že si zvyká, jak se dostávám do centra pozornosti. Moje první kniha, *Začínáme znovu: Život po zneužívání*, se prodávala natolik dobře, že mi začaly chodit pozvánky do různých pořadů. Nakonec se mi v rámci jednoho rozhlasového pásma podařilo získat vlastní týdenní show, která dostala název *Někdo poslouchá*.

Nemyslím si, že jsem byla vyloženě známá, možná ještě tak na regionální úrovni. Popravdě řečeno, když mě občas někdo poznal třeba na ulici, dávalo mi to docela zabrat. Anebo když mě začali zvat na různé koktejlové večírky a nóbl bankety, na nichž jsem často veřejně řečnila. Liam byl na takové věci zvyklý – byl to koneckonců obávaný a respektovaný kritik, jehož se každý šéfkuchař ve městě snažil ohromit. Podporoval mě, jak mohl, ale stejně mám pocit, že mu chyběly dřívější časy, kdy chodil na různé charitativní večere, zápasy Chicago Bears, společenské akce. Zatímco já byla tichá akademička, on okouzlující kritik, jehož si lidé cenili pro jeho pohotové a upřímné názory – ať už se

týkaly autentičnosti nově otevřeného food trucku nebo restaurací, jež by si podle něj zasloužily kulinářské ocenění.

Když jsem před pár lety začala vysílat v rádiu, mým kolegům se to zrovna dvakrát nelíbilo. Byla to taková terapie rychlokvaška – pár minut ve vysílání a já se oháním radami, které mají posluchačům změnit život. Těžko říct, jestli za úsudkem kolegů byly etické důvody, nebo jen čirá závist. O prostory ordinace jsem se dělila s jedním psychoanalytikem a několika dalšími klinickými psychology, které jsem ale vídala jen občas. Alan a Thomas mi svým úsečným příkyvováním a odtažitými úsměvy, jež postupně nahradily naše nezávazné, ale upřímně míněné klábosení, dávali dostatečně najevo, co si o mém účinkování v médiích myslí. Ať už ale o mně měli jakékoliv mínění, já lidem pomáhala.

S Liamem jsme měli v Chicagu byt, v němž jsme příležitostně přespávali. Občas jsem tam trávila noci v době, kdy jsem psala svoji knihu. Nacházel se v nádherném domě z hnědého pískovce někdy z konce 19. století a měl i malý balkonek s výhledem do rušné ulice. Vzpomněla jsem si, jak jsem jednou odpoledne ve vstupní hale otevřela poštovní schránku a začala se probírat hromadou nevyžádané pošty. Byla tam se mnou zrovna nějaká žena, která střídavě zírala na moji schránku a na mě. Ve chvíli, kdy jsem do tříděného odpadu odhazovala slevový kupon na výměnu oleje, došlo jí, s kým má tu čest.

„Vy jste doktorka Faith Finleyová!“ Usmívala se od ucha k uchu a začala blábolit cosi o tom, jak čtyřikrát napsala o radu do pořadu doktora Phila, ale nikdo jí neodpověděl. A tak jestli bych jí prý nemohla pomoci já.

„Obvykle takhle po vestibulech konzultace neposkytují, a navíc spěchám do...“ začala jsem překotně vysvětlovat.

„Samozřejmě, promiňte. Vidím, že zrovna jdete ven. Musíte mít hrozně práce. Já jsem Lettie,“ představila se a natáhla ruku na pozdrav. „Moc ráda vás poznávám. Nemůžu uvěřit, že bydlíte u nás v domě!“

„Taky vás ráda poznávám, Lettie. Zavolejte mi v pátek do pořadu. Řeknu producentovi, aby vás ke mně přepojil,“ navrhla jsem jí.

„Můj ty bože. Vážně? Díky moc!“ rozzářila se.

A tak se také stalo. Její příběh byl bohužel úplně stejný jako ty, které slýchávám téměř každý týden. Začalo to výbuchem vzteku a omluvou, ale manželovy slovní útoky postupně přecházely v neskrývanou zuřivost a fyzickou agresi. A Lettie nechápala, proč se k němu pořád vrací.

Poradila jsem jí stejně, jako bych poradila každému v její situaci, a pak ji odkázala na svou knihu, kde mám celou kapitolu o tom, jak se bezpečně připravit na odchod od takového partnera. Rozhlasová stanice jí poté dokonce poslala kopii. O pár týdnů později Lettie zavolala znovu, aby mi řekla, že si vzala moje rady k srdci. Děkovala mi přímo ve vysílání, bezpečně daleko od tyranského manžela. To byl pro mě důkaz, že jsem se nezaprodala. Tímhle způsobem jsem ovlivňovala více životů než ve své soukromé praxi. Možná to nebylo stejné, ale pořád to mělo význam.

Nešlo samozřejmě jen o Lettie. Ještě téhož týdne mi zavolala jedna žena, která měla doma naprosto nezvladatelnou puberťačku. O pár měsíců později mi děkovala, že odvykací středisko, které jsem jí doporučila, zafungovalo přímo zázračně, že její dcera už nefetuje a vůbec se chová jako vyměněná. Vzpomínám si, jak jsem po našem hovoru sama do léčebného centra Nová naděje zavolala a s matkou vše koordinovala. Neposkytovala

jsem žádné nepromyšlené, hloupé rady. Ale když někdo přece jen tvrdil opak, nesla jsem to dost nelibě. Snažila jsem se však své defenzivní reakce držet na uzdě.

Většinou jsem se jen těšila obdivu fanoušků, často jsem však přemýšlela i nad věcmi, které o mně nepochybně šířili i lidé z oboru – tedy lidé, na jejichž názorech mi záleželo poněkud víc.

Liam mi říkal: „Kašli na ně. Jsou to staří závistiví dinosauři. Tvoji knihu zjevně nečetli, jinak by věděli, jak škodlivá může tahle pasivní agrese být. Pěkně jsi jim to nandala.“ Líbilo se mi, když se snažil bránit mou čest, i když to bylo nesmyslné a zbytečné.

Udělala bych cokoliv. Cokoliv na celém širém světě, abychom ten večírek nikdy nepořádali – kdyby se prostě nikdy nestal. Cokoliv.

— 3 —

TEĎ

PROCHÁZÍM SE V CHLADNÉM DEŠTI DÉLE, než jsem zamýšlela. Je už tma a plakáty mi došly, tak zalezu do hospody na skleničku. Dům jsme si tu koupili před několika lety. Jen nějakých osmdesát kilometrů za Chicagem, ale už je to maloměsto, kde se prostě vždycky potkáte s nějakým známým. Proklouznu masivními dřevěnými dveřmi dovnitř a jsem ráda, že konečně nemrznu. Ale taky doufám, že nepotkám žádnou známou tvář.

Světlo uvnitř je měkké a červené. Starý, léta zanedbávaný koberec je posetý zaschlými žvýkačkami a skvrnami. Teplo a tlumené světlo mě uklidňují. Nejdřív zamířím na záchod, ale na toaletách mě překvapí ostré světlo zářivky a pach dezinfekce. A aby toho nebylo málo, z reproduktoru vyřvává nějaká písnička od Shakiry. Nálada se mi okamžitě změní; už nejsem klidná, ale podrážděná. Najednou svádím boj s nepřekonatelným nutkáním začít vzlykat – nutkáním, které poslední dobou potlačuju dost často – a úspěšně. Vyjdu ven a rychle se porozhlédnu kolem. Nevidím žádné známé, tak vyrazím k baru.

Od té nehody uplynulo už skoro sedm měsíců. Víím, že bych měla být vděčná, že zase můžu chodit. Je to ale těžké. Jsem ráda, že se opět můžu postavit na nohy, protože tak mohu lépe pátrat po Liamovi.

A zároveň doufám, že ty nejtemnější časy už mám za sebou – dlouhé noci, kdy jsem nemohla spát, zlomená žebra a noha mě prakticky ve všem omezovaly a já byla téměř naprosto závislá na pečovateli. Ani jsem si nemohla vybrat, kdo se o mě bude starat. Pojišťovna lidem posílala kohokoliv, kdo byl zrovna po ruce, a já vyfasovala obtloustlou Barb. Bylo jí kolem dvaceti, smrděla po cigaretách a levném deodorantu a její tělesný pach byl cítit v každém pokoji, do něhož vkročila. To bylo asi tak všechno, co dělala, pokud jsem tedy nepotřebovala pomoci na záchod nebo se najíst.

Nosila flekaté tričko s kocourem Garfieldem a nápisem „Nesnáším pondělky“. S oblibou na mobilu hrávala Candy Crash a přitom se cpala hovězími žebírky a hranolky z fastfoodové restaurace Arby's. Na seznamu jejích údajných pečovatelských dovedností sice bylo vaření, ale kdykoliv jsem ji poslala pro zeleninu, měla ve tváři výraz odporu a utrpení. Když mi jednou naservírovala hromadu sýrového dresinku s trochou listové zeleniny, musela jsem ji naučit, jak se připravuje obyčejný salát. Byla jsem pořád unavená a deprese, s nimiž jsem sváděla prakticky nepřetržitý souboj, mi neumožňovaly obrnit se přílišnou trpělivostí. Jednou si Barb telefonovala s kamarádkou, když o mně prohlásila, že jsem kráva. Bylo mi to fuk. V jiné situaci by mi to bývalo jedno nebylo, ale já tehdy spíš přemýšlela nad tím, jestli mi ještě někdy bude na něčem záležet.

Ze začátku jsem se snažila spát hlavně na gauči. Televizní kanál Adult Swim, reklamy na zázračné nože, jež dokáží přeseknout

i cihlu, a reprízy kázání evangelického pastora Jimmyho Swagarta, který si otíral zpcenou tvář do kapesníku a teatrálně natahoval ruce k nebi, mě dokázaly rozptýlit právě natolik, abych neskončila v nemocnici s panickým záchvatem. Před pár měsíci jsem si v noci málem zavolala sanitku; přepadl mě záchvat úzkosti a já začala dýchat tak prudce, že mi ztuhly končetiny a myslela jsem si, že mám infarkt. O tomhle mi pacienti říkali skoro pořád a já přesně věděla, jak k tomuto problému z lékařského hlediska přistupovat: co jim poradit, jakou léčbu jim doporučit. Ale v mém vlastním případě mi žal zkrátka nedovoloval reagovat racionálně.

Teď už toho ale zvládnou víc než jen brečet a zveřejňovat zoufalé prosby na sociálních sítích, na nichž jsem za jakoukoliv informaci o Liamovi nabízela odměnu. Po nehodě se ke mně policisté v nemocnici zprvu chovali jako k nějakému labilnímu opilci, který si akorát vymýšlí pohádky. Když zjistili, kdo jsem, ta jejich pacifistická blahosklonnost se změnila v cosi jiného. Myslela jsem si, že mi moje reputace pomůže, že mé svědectví rovnou nesmetou ze stolu, byť působilo značně neuvěřitelně. Oni však byli na místě činu a přesvědčovali mě, že jsem v autě byla sama. V té době tedy nikoho nepohřešovali, a já jsem si proto jistá, že vyšetřování přímo na místě jednoduše odfláklí. Po pár dnech, kdy Liam Finley svoji ženu stále nenavštívil v nemocnici, neukázal se v práci a ani si v sobotu nepřišel zahrát basketbal s kamarády, začali se tím policisté konečně zabývat trochu vážněji. Přestali mi klást pitomé otázky a naznačovat, že jsem závislá na práscích, čímž ze mě akorát udělali nespolehlivou svědkyni, která pořádně neví, co se v tom autě vlastně stalo. Jenže ani přes to všechno mi nevěřili.

Nesnáším tenhle bar. Nad vchodovými dveřmi bliká světlý nápis „Žít, smát se, milovat“ – pomalu a líně, jako by z toho

neustálého šíření dobré nálady byl i on už unavený. Stěnu za dlouhým starým dubovým barem zdobí laciné cedule s oplzlými vtípky. Povrch dřeva je poškrábaný a zvětralý; skleněné lahve, které by už jistě snesly výměnu, jsou chaoticky vyskládané v zrcadlových řadách. Pach zatuchlých cigaret a moči rozhánějí po celém podniku zaprášené stropní větráky.

Liam miloval nostalgickou atmosféru tohotohle místa, obří herní automat s Pac-Manem a jukebox s opravdovými gramofonovými deskami. Líbilo se mi tu, protože se tu líbilo jemu. Trávili jsme tu společně večery, v sobotu v noci jsme se na provizorním tanečním parketu pohupovali do rytmu písní Neila Younga a vychutnávali si ten klid, který nám ve velkoměstě chyběl. Ale teď je tenhle bar jen místem, kde můžu otupovat svoji bolest.

Chci věřit, že ty neuvěřitelné věci, jež mi detektivové říkají, jsou jen lži. *Liam si před tou nehodou vybral peníze z bankomatu; jako by se chystal zmizet.* Taková nehoráznost, no není to k smíchu? Tedy až na to, že nemůžu najít jeho pas a už mi docházejí přesvědčivé důvody, proč by si vybíral tak velké částky, aniž by mi o tom cokoli řekl. Kéž bych nikdy neotevřela šuplík, v němž jsme měli cestovní doklady. Potřebovala jsem najít nějakou účtenku. Nikdy mě ani nenapadlo kontrolovat, jestli je jeho pas na obvyklém místě. Kéž bych se to nedozvěděla. Kéž bych se tam nikdy nepodívala. Aniž bych si objednala, barman přede mě postaví další skleničku. Házím ji do sebe a snažím se zahnat temné myšlenky.

Opodál u stolu sedí servírka Pearl, seškrabuje stírací losy a usmívá se na mě. Objednám si koktejl Old Fashioned a přikývnu na pozdrav. Po smrti manžela jí majitel baru nabídl práci servírky, i když je nešikovná, zapomnětlivá a zákazníci si na ni neustále stěžují. Štamgasti si ale o ni kvůli té tragédii dělají

starosti. Řeči o tom, co se vlastně stalo, se však různí. Nejucelejší verzí je, že její manžel, který ve městě pracoval jako kovo­děl­ník, jednou usnul na noční šichtě a rukáv se mu zachytil do tříválcového lisu. Sežvýkalo ho to úplně celého; lis mu rozmačkal všechny vnitřnosti, takže po něm zbyly jen cary masa slabé jako papír, které se přichytily na ozubená kola a převody.

Pearl mu prý vždycky připravovala košík, kam dávala věci jako koláčky, kandované fíky, hromadu těstovin a čerstvý chléb s máslem. Pokaždé mu ten košík odnesla do práce, než šla v noci spát. Přímo u té strašlivé nehody v továrně nebyla, ale dorazila tam jen chvíli poté – tedy právě včas, aby na vlastní oči viděla krvavé stopy, které po jejím muži zbyly. A jeho kůži, lemující boční strany obřího lisu. Někteří lidé říkají, že Pearl tu noc přišla o rozum.

Jednou jsem jí bezplatně nabídla své služby, ona jich ale nikdy nevyužila. Faktem je, že pořád není úplně při smyslech, takže většinou jen kouří a pije kafe, dokud není čas před zavíračkou poklidit. Dnes večer působí, jako by byla jaksi menší než normálně. Hrbí se na židli a má na sobě svůj velký svetr, který má nejspíš ladit s jejími náušnicemi.

Chci, aby mi pomohla. Chci se jí zeptat, jak se s tak zničující ztrátou vyrovnala. Chci, aby mě utěšila a řekla mi, abych byla silná. Jenže ona se nezvládla vyrovnat vůbec s ničím. Možná i proto mě tak děsí. Zničehonic se rozesměje; hranatá čelist se jí houpe jako břichomluvecké loutce. Pak přestane a uražené se kolem sebe rozhlédne. Jako by ji nějaký neviditelný přízrak napomenul: buď zticha!

Objednám si další drink. Náhle se mi rozvibruje mobil položený na baru. Zase volá Ellie. Už teď vím, jak ten rozhovor bude probíhat. Ví, že právě teď s jedním děckem v náručí a dalším

spícím opodál v kolébce stojí v kuchyni a vaří instantní těstoviny s masem. Za normálních okolností bych s ní se sklenkou vína v ruce postávala u kuchyňské linky a z plechu uždibovala čerstvě upečené sušenky, nepochybně kontaminované od mastných dětských prstíků. Zkrátka nedělní večer. V takové rutině je určitá úleva.

Přijmu hovor. Než mě Ellie pozdraví, ještě stihne cosi zahulákat na manžela. „Joe! Vždyť na tom není nic složitého. Jestli chceš mít ve fazolkách bobky, tak prosím,“ ječí. Chvilí ticho. „No tak ho přebal. Plenky jsou v autě. Zapomněla jsem na ně.“ Slyším, jak si Joe bere dítě do náruče a povzdechne.

„Ellie?“ říkám do telefonu. Nejsm si jistá, jestli na mě náhodou nezapomněla.

„Faith, ahoj. Promiň mi to. Jak se máš?“ zeptá se mě a dramaticky změní tón.

„Mám se fajn.“

Jedním douškem dopiju drink a pokynu barmanovi, aby mi připravil další. Pár minut strávíme klábosením o chladném počasí, pak mi Ellie vypráví o svém našťvaném telefonátu na zákaznickou podporu mobilního operátora a o tom, jak malá Hanička půjde na Halloween převlečená za dortík, protože pro ni kdesi v domácích potřebách koupila naprosto roztomilý kostým. Pamatuju si, že když jsme byly ještě malé holky, Ellie šla převlečená za televizního malíře Boba Rosse. Měla celkem impozantní afro a tahala s sebou malý obrázek s lesními zvířátky. Ale jít na Halloween jako dortík? Rodičovství s člověkem dělá divné věci. Nakonec mi Ellie taktně naznačí, že už bych se měla vrátit do města.

„Za pár týdnů necháme děcka u Joeových rodičů a pokusíme se o normální dospěláckou večeři. Myslíš, že už budeš ve městě? Nechtěla bys přijít k nám?“ ptá se mě opatrně. Joe v Chicagu

pracuje jako policajt a Ellie je velice zaneprázdněnou matkou v domácnosti, takže na sebe mají velmi málo času. Hlídat děti po mně našťestí nikdy nechtěla. Díkybohu. Ale stejně se cítím trochu provinile. Ellie asi ví, že by to pro mě byla hotová noční můra.

„No... Možná, ještě uvidíme,“ odvětim. To je vše, co jí v tuto chvíli mohu nabídnout. Někdy si říkám, jestli s tím návratem do města nemá pravdu. Přestěhovat se sem byl Liamův nápad. Snil o idylickém životě na tichém místě. Stejně jsme v Chicagu trávili několik dní týdně, ale Liam měl se svým maloměstským životem, který nikdy předtím nezažil, velké plány. Oba jsme vyrostli ve velkoměstě, ale vysokoškolská studia jsme jeden strávili na západním pobřeží a druhý na východním. Proto jsme taky hodně cestovali. A byly měsíce, možná i roky, kdy naše kariéry mohly vzájemný vztah snadno ukončit. Ale my jsme si byli navzájem oddáni... a byli jsme do sebe velmi zamilovaní.

Liam si myslel, že městečko Sugar Grove pro nás bude to pravé. Dům, o němž by se vám v Chicagu za tu cenu ani nesnilo – s venkovní vířivkou, s půlhektarovým výběhem pro psy a samozřejmě s ohništěm, které vybudoval sám Liam. Miloval to tam. Úplně všechno. V městečku bylo i malé letiště. A protože Liam pracoval prakticky po celé zemi, občas ho využíval, aby nemusel až do Chicaga.

A tak jsem přizpůsobila i svou soukromou praxi. Tři dny v týdnu v Chicagu a pár dní v Sugar Grove. Abych byla upřímná, sama bych si takový způsob života asi nevybrala. Ale s ním po boku to bylo jiné. Dokonalé. Jenom díky němu. Já dávala přednost zvukům nočních sirén, arogantním baristům v hipsterských kavárnách, minipivovarům a možnosti naladit si rádio bez zbytečného praskání a šumu. Ale teď... teď jsem nevěděla, co Ellie vlastně říct. Jen že si to snad ještě promyslím.

Tu noc, kdy se to stalo, jsme odjížděli z jedné restaurace ve čtvrti Logan Square. Havarovali jsme nějakých dvacet kilometrů od domova. Na naprosto liduprázdné silnici. Možná si podvědomě myslím, že budu mít větší šanci najít ho někde kolem Sugar Grove, ne v Chicagu. Do našeho bytu jsme se za poslední rok sotva podívali. Ale to je nesmysl. Pokud ho někdo unesl... nebo pokud sám odešel, jak si policie myslí, těžko by se zdržoval v maloměstě s 8 997 obyvateli. Tím jsem si naprosto jistá. Je to logický argument, Ellie jej na mě vytasila už několikrát. Ale já si nemůžu pomoci: mám pocit, že když odtud odejdu, Liama vlastně opustím. Víím, že bych po něm *měla* pátrat v Chicagu, ale tady jsem ho svým způsobem viděla naposledy. Napadlo mě to až nyní, když už zase můžu chodit, ale teď na to myslet nechci. Teď chci jen cítit, jak mi alkohol otupuje mozek a hřeje mě na prsou. Zavřu oči, přejíždím prstem po okraji sklenice a naslouchám Ellie.

„Pro Kristovy rány. Joe mění Nedovi plenky na požárním schodišti, aby nám nesmrděly v kuchyni. Divím se, že je tahle rodina ještě naživu.“

Slyším, jak se uprostřed posledního slova zarazila. Cítím, že si přeje, aby ho vůbec nevy pustila z pusy. Začne se omlouvat.

„Faith, já jsem tím jen myslela...“

„Já víím. Hele, už musím jít, ale ještě si tenhle týden zavoláme, jo?“ říkám. Následuje ticho. Jak znám Ellie, ještě mi chce něco říct, aby telefonát neskončil takhle divně, ale taky dobře ví, že už prostě chci jít.

„Tak jo. Mám tě moc ráda,“ řekne mi s nucenou lehkostí. Zavěším.

Nikdo si nemyslí, že je Liam mrtvý. Ale právě kvůli tomu, jak všichni kolem tohoto tématu našlapují po špičkách a jednají se

mnou jako s malým dítětem, u něhož musí používat jednoduchá a pečlivě volená slova, toužím po samotě.

Zaplatím a vydám se domů, což trvá asi čtvrt hodiny. Po dlouhých měsících, kdy jsem vůbec nemohla chodit, si to teď vyloženě užívám. V noci už teplota klesá pod deset stupňů a já nikdy nemám dost teplý kabát. „Dávám přednost eleganci před praktičností,“ říkávala jsem Liamovi, ale to bylo v době, kdy jsem byla zvyklá v zimě jezdit vyhřátým taxíkem. Míjím neutěšenou vodní nádrž a je mi líto ptáků, kteří plachtí nad její hladinou. Jako bych najednou měla obavy, jestli jim náhodou není chladno. Podél cesty, na níž je po prvních mrazících z minulé noci stále ještě vidět rostoucí vegetace, prolétne kolem usychajících zlatobýlů vrabec. Zkřehlé listy se nechtějí pustit slabých, rezavě červených stonků; skoro jako by bojovaly o holý život.

Když zahnu za roh do naší ulice, spatřím na příjezdové cestě neznámé auto. Stojí na místě se zapnutým motorem. Uvnitř někdo sedí v naprosté tmě, která teď padá dřív, než by mi bylo milé. Tajemnou postavu jen trochu osvětluje slabě modré světlo mobilního telefonu. Na okamžik ztuhnu a přemýšlím, kdo by to mohl být. Pak k vozu pomalu přistoupím, zaťukám na okno a člověka sedícího uvnitř tím náležitě vyděším.

„Proboha!“ vykřikne muž a nadskočí. Vidím, že je to Len Turlson, Liamův kolega z redakce. Co ten tady proboha dělá?

„Ahoj, Faith,“ pozdraví mě, odloží z ruky telefon a otevře dveře od auta.

Pokud šlo o Liamovy kolegy, Len vždycky patřil mezi mé oblíbence. Statný muž s kulatým, brunátným obličejem, jenž svůj jedinečný smysl pro módu vyjadřoval silnými vlněnými svetry a čapkami. Psal hlavně o umění a kultuře, ale občas pracoval na tématu s Liamem, takže jsme párkrát vyrazili za hranice společně.

Ráda na ty cesty vzpomínám. Třeba v jedné hospodě ve Skotsku Len vypil hodně whisky a pak se s Liamem pustil do poněkud groteskního souboje v páce. Nemám nejmenší tušení, co ho do Sugar Grove přivedlo. Možná mi přijel říct, že je Liam v pořádku, probleskne mi hlavou. Ale kdyby to tak bylo, poznala bych to na něm. Takže teď se mi akorát dělá nevolno a přemýšlím, co mi chce říct, když už se sem rozhodl vážit cestu.

„Ahoj, Lene,“ odpovídám mu překvapeně na pozdrav.

„Promiň, že jsem tě takhle přepadl, ale říkal jsem si, jestli bychom si nemohli na chvíli promluvit,“ říká mi.

„Samozřejmě.“

Kráčím k hlavním dveřím. Len si uvnitř sundá z hlavy staromódní čepici s kšiltem a třímá ji v ruce. Vždycky to byl gentleman. Vyzvu ho, ať se posadí. Sedne si jen na kraj pohovky, jako by se zase za chvíli chystal k odchodu.

„Dáš si něco k pití?“

„Moc rád. Dám si totéž, co ty.“ Usměje se. Než se vrátím se skotskou whisky ve dvou nízkých skleničkách, vyndá odkudsi nějaké dokumenty. Z kapsy v bundě? Prostě se tak nějak zhmotnily a teď spočívají na Lenově klíně. Podám mu sklenici.

„Takže... asi jsi sem nepříjel jen tak. Můžu si s tebou poklábosit o tom, jaká už je zima, ale budu raději, když prostě přejdeš k věci.“

„Bonnie si myslela, že za tebou nemám jezdit. A ani já si nejsem úplně jistý, jestli to byl dobrý nápad.“

Instinktivně jsem se chtěla zeptat, jak se Bonnie, Lenova manželka, vlastně má. Počátkem roku byla dost nemocná, takže jsem ji v poslední době moc nevidala. Místo zdvořilého dotazu ale jen celá paralyzovaná čekám, co mi chce Len sdělit.

„O co jde?“

„Vyklidili Liamovu kancelář v *Tribune*.“

„Cože? To se jako zbavili jeho kanceláře?“

Tohle mi chtěl Len říct?

„John si myslí, že už bylo načase. Pošlou ti jeho věci. Brzo je obdržíš.“

Len usrkne ze skleničky a nervózně si prohlíží papíry, spočívající mu na klíně.

„No dobře.“ Čekám. To není všechno.

„Faith... Do Liamovy e-mailové schránky jsme umožnili přístup jeho asistentovi, aby nám z ní přeposlal kontakty a pár dalších věcí, co jsme potřebovali. A... zkrátka jde o to, že jsme si všimli jedné zprávy, o níž bys asi měla vědět.“

Podá mi papír. Byla to zpráva, kterou si Liam poslal e-mailem sám sobě. Možná jako připomínku, aby si ji později vytiskl nebo někomu přeposlal. Třeba mně. Má to snad být dopis na rozloučenou? Nebo něco, co by vysvětlovalo jeho náhlý přesun na nějaké odlehlé místo? Třeba do Jižní Ameriky? Dám se do čtení. Ve vzkazu chybí oslovení; není určen nikomu konkrétnímu a jde rovnou k věci.

Kéž by existoval lepší způsob, jak tohle napsat. Aby to nevypadalo tak zbaběle, ale... Chci odsud pryč. Potřebuju pauzu, možná natrvalo. Ještě nevím. Je toho hodně, co bych chtěl lidem vysvětlit, aby jim to všechno dávalo nějaký smysl. Ale je to složité. A upřímně řečeno mě už unavuje, jak mi pořád někdo nerozumí. Nechci každému vysvětlovat, co se stalo, chci odtud prostě pryč. Pryč od všeho.

Náhle si uvědomím, že se mi ruce třesou tak silně, že sotva zvládnu ten text dočíst. Pohlédnu na Lena a snažím se potlačit

slzy. Nedokážu ze sebe vypravit ani slovo. Jako by Liam z té druhé věty něco záměrně vypustil a místo toho použil jen tři tečky. Ale co myslel tím, že mu nikdo nerozumí? Nechápala jsem to. Proč nechtěl „vysvětlovat, co se stalo“? A co se tedy *opravdu* stalo?

„Faith...“

Len se snaží uchopit moji třesoucí se ruku, ale já vstanu a odvrátím pohled. Nemám ponětí, jak se v této situaci chovat.

„Slyšel jsem, že se stala řada různých... věcí. Důkazní materiál. Proto se policie rozhodla, že událost nebude vyšetřovat jako případ pohřešované osoby.“

Na Lenově zarudlé tváři se objeví sklíčený výraz. Vím, jak je pro něj asi těžké tady teď být a říkat mi takové věci. Ale já mu nehodlala nic usnadňovat. Jdu do kuchyně a vracím se s lahví whisky. Znovu se posadím a tiše nalévám další dvě skleničky.

„Mám jít?“ ptá se.

„Ne,“ odvětim. To je vše, na co se zmožu, a napiju se. Lena si spojuje s Liamem; jeho přítomnost je mi určitým způsobem útěchou.

„Poslouchej,“ pokračuje Len neochotně. „Byl jsem tam s tebou. Všichni tam byli. Liam by nikdy jen tak... neodešel. Nevím, co se ti tu teď snažím říct, ale kdyby se to stalo mně..., určitě bych chtěl, aby mi někdo řekl pravdu. Chtěl bych si ten e-mail přečíst. Štve mě, že policajti měli pravdu. Pokud ji *opravdu* měli. Ale oni měli své důvody, proč se tím dál nezabývat... A ty jsi kvůli tomu úplně v prdeli. Vím to.“ Posadí se, aby se trochu uklidnil, a pak si usrkne ze skleničky. „Napadlo mě, že když ti tohle dám přečíst, pomůže ti to celou věc nějak vnitřně... uzavřít.“ Zavře oči. Nic neříkám. „A i kdyby ne, jak bych to před tebou sakra mohl tajit, Faith?“ ptá se.